

For så vidt der på andre områder end de i § 57, stk. 2 og 3, omhandlede måtte være behov for at give tilsvarende bemyndigelse til økonomiudvalget, vil dette kræve udtrykkelig hjemmel i den pågældende lov.

ad § 42.

Til stk. 1. Medens der for købstædernes og sognekommunernes vedkommende hidtil har været foreskrevet en revision ved valgte revisorer, jfr. købstadkommunallovens § 29 og landkommunallovens § 16, stilles der med nærværende forslag alene krav om, at enhver kommune skal antage en af tilsynsmyndigheden godkendt sagkyndig revision, således at de nærmere regler for dennes virksomhed fastsættes i styrelsesvedtægten, jfr. § 46, stk. 2.

For bevarelsen af de valgte revisorer kunne tale, at det måske kan have en vis værdi, at en kommunes regnskaber gøres til genstand for gennemgang af lokale folk, der kender forudsætningerne for de enkelte dispositioner og har lejlighed til at følge virkningerne på nærmeste hold, selv om denne lokale viden formentlig bliver mere begrænset, efterhånden som der dannes større kommuner. Man burde i så fald uden tvivl fritage de valgte revisorer for den tekniske detailrevision og i stedet pålægge dem nøje afgrænsede opgaver, f. eks. at gennemgå og udtale sig om bestemte poster i regnskabet, herunder formentlig i første række restancekontiene, samt give dem beføjelse til at begære nærmere oplysninger fremskaffet.

Det ville måske også være af en vis værdi for den lønnede revision at kunne lade et politisk valgt organ afgøre, om en bestemt dispositionskritik skal fremsættes, ligesom en sådan kritik formentlig vil virke stærkere, såfremt den fremsættes af et folkevalgt organ.

Heroverfor kan imidlertid anføres, at en eventuel dispositionskritik lige såvel synes at kunne rejses af mindretallet i byrådet. Det er endvidere tvivlsomt, om det vil kunne lykkes at skabe et revisionsorgan med selvstændig betydning ved siden af den lønnede revision. Udviklingen i købstæderne, hvor man overalt har en særlig sagkyndig revision ved siden af de valgte revisorer, tyder ikke herpå, idet værdien af den revision, der her udøves af den valgte revision, er meget begrænset, og dette skyldes næppe alene, at dens opgaver har været for omfattende, idet den lønnede revision har haft mulighed for at vejlede den.

Det er endeligt tvivlsomt, om det vil kunne lykkes at skabe den tilstrækkelige politiske interesse om valget af revisorer; i købstæderne er det hidtil ikke lykkedes, idet revisorerne i praksis ikke udpeges af vælgerne, men af grupperne i byrådet.

Man har under hensyn til det anførte ikke ment at burde opretholde ordningen med valgte revisorer.

Til stk. 2. Bestemmelsen omhandler kasse- og regnskabsvæsenets bestyrelse. Den øverste myndighed ligger her efter forslaget hos kommunalbestyrelsen; den umiddelbare forvaltning af kommunens kasse- og regnskabsvæsen henhører imidlertid under økonomiudvalget, jfr. § 18.

Medens det efter den gældende lovgivning for amtskommunernes vedkommende blot fastsættes, at de nærmere regler om amtskommunernes regnskabsvæsen, bogholderi, anvisnings- og kassevæsen fastsættes i styrelsesvedtægten, jfr. landkommunallovens § 29, er der for købstæderne og sognekommunerne givet mere udførlige regler, der ikke er ganske ens.

Den overordnede ledelse er dog i begge kommune-grupper henlagt til kommunalbestyrelsen. Dette er ikke direkte udtrykt i lovgivningen, men fremgår af en række enkeltbestemmelser.

Forskellen findes i bestemmelserne om den nærmere administrative ordning. Efter købstadkommunallovens § 10, stk. 2, skal der i købstæder, hvor der ikke findes kommunal magistrat, altid nedsættes et stående udvalg vedrørende kasse- og regnskabsvæsenet. Dette udvalg er efter loven et stående udvalg, som varetager den umiddelbare *forvaltning* af kasse- og regnskabsvæsenet, bl. a. som kommunens „regnskabsfører“, jfr. købstadkommunallovens § 29, stk. 4. Efter landkommunallovens § 6, stk. 6, skal der også i enhver sognekommune nedsættes et kasse- og regnskabsudvalg, men dette udvalg har efter loven ikke helt samme stilling som det købstadkommunale kasse- og regnskabsudvalg. Kasse- og regnskabsudvalget i sognekommunerne skal efter loven øve det umiddelbare *tilsyn* med kommunens kasse- og regnskabsvæsen, jfr. herved landkommunallovens § 6, stk. 6, og § 10, stk. 2. Disse regler må ses i sammenhæng med bestemmelserne i landkommunallovens § 6, stk. 1, og landkommunallovens § 16. Efter den førstnævnte bestemmelse forestår (den valgte) kasserer kommunens kasse- og regnskabsvæsen, og efter den sidstnævnte affattes årsregnskabet af formanden eller — i kommuner med valgt kasserer — af kassereren og formanden i forening.

Efter landkommunalloven varetages kasse- og regnskabsvæsenet således principielt af enkeltpersoner (formand og kasserer) under tilsyn af kasse- og regnskabsudvalget, hvorimod bestyrelsen af kasse- og regnskabsvæsenet i købstæderne er ordnet kollegialt (kasse- og regnskabsudvalget eller magistraten, dog med et særligt ansvar for borgmesteren). Denne forskel i lovgivningens bestem-